

FOAIA POPULARA

PUBLICAȚIE SEPTEMANALĂ

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU
 REDACȚIA: Str. Doamnei, 20. București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara
 ANUNCIURI: 50 bani rîndul pe pagina 8-a

FACULTATEA DE MEDICINĂ

D-RUL ȘUȚU

Una din celebritățile medicale din țară și din străinătate, profesor de boale mentale la Facultatea de medicină din București, director al institutului din str. Plantelor, d-rul Șuțu e cunoscut de toată lumea, ajuns proverbial.

Cine n'a auzit între doi: «Ce, vii de la Șuțu?» «Osă te ducă la Șuțu» sau «Ai să ajungi la Șuțu!» și câte alte frase în care numele savantului medic alienist e amestecat.

Cine a vizitat Mărcuța, lumea aceea de inconștienți, ese cu ideea că nici o pâine nu e mai amară de cât aceea a medicului alienist.

Jiquidî l'a desenat ast-fel, dând gravurei următoarea explicație: Proiect de statuie cu soclu *fin de siècle*.

O LAMURIRE

O țară cu cât este mai bine alcătuită și mai bine organizată în sistemul său de administrație internă, cu atât dovedește că poporul ei este mai apt de a primi civilizația modernă, mai coapt pentru o gospodărie temeinică și rațională și mai matur în judecățile sale de precumpănire și dreptate.

În aste condițiuni, Statul, care reprezintă obștea națiunii și aspirațiunile ei, are îndatorirea sfântă de a face ca bunurile și foloasele generale ale unei țări, să se răsălătească peste toți, de o potrivă, de unde fie-care să poată trage, cu acelaș drept legal, potrivit puterii și istețimei sale intelectuale, deosebite beneficii; precum, asemenea, și toate greutățile și contribuțiunile ce au de suportat locuitorii unei țări, să atingă în măsura dreaptă și equitabilă pe fie-care din membrii obștei, după starea și puterea lor.

În timpii de față, când cerințele sunt destul de mari și grele pentru ca o țară să se poată ține cu demnitate la nivelul civilizațiunii moderne, și pentru a putea face față tuturilor acestor obligațiuni, negreșit că conducătorilor unei asemenea țări li se cere multă inteligență și desfășurare de activitate, li se incumbă o bună doză de dreptate și equitate, de care trebuie să fie animați și le necesită mari cheltueli cu care să le poată susține pe toate sus și tare.

Statul, dar, este și se presintă ca cel mai de căpetenie consumator al unei națiuni, și lui i se recunoaște dreptul de a născoci diferite și varii isvoare de venituri care să alimenteze budgetul țării, pentru care motiv i se acordă deplină putere de a impune contribuțiuni tuturilor locuitorilor de pe teritoriū, pentru acoperirea cheltuelilor imperios reclamate de nevoile zilnice ale țării, iar tot lui, în acelaș timp, i se cere și i se impune ca aceste contribuțiuni, sub denumire de *Imposite*, să fie drepte și proporționale cu pu-

OBJECTIV.

terea și averea contribuabililor, ne-scăpându-se din vedere și găsirea mijlocului celui mai lesnicios de percepere, care este un factor de multă necesitate și care joacă un rol de mare importanță în cauză. Și dacă un Stat nu este ast-fel organizat, el nu corespunde îndatoririi lui de Stat desevărsit și civilizat, și prin urmare, nu este la înălțimea misiunii sale.

Ast-fel stă stabilit acest principiu fiscal mai de toți economiștii, cu mici deosebiri de vederi, și ast-fel se practică el mai de toate guvernele popoarelor civilizate din lume.

Să ne oprim aci, să stăm puțin locului și să ne lămurim bine, dacă și la noi în țară se urmează tot ast-fel, și dacă dările noastre sunt în adevăr equitabile și proporționale cu starea și puterea fie-cărui contribuabil în parte.

După o limpede deslușire ce am a face, lăsând la o parte micile detaliuri ale impositelor noastre, pe care le voi studia pe larg cu o altă ocaziune, se va putea vedea clar și lămurit de ori-cine că ele nu sunt nici drepte, nici equitabile și nici proporționale.

Ce proporțiune este ore între darea lui X., care are abia un venit anual de 100 lei, bunioară, și plătește *Căi de comunicație* 6 lei pe an Statului, și între darea lui Y., care se bucură de un venit de 100,000 sau de un milion lei anual și plătește statului *Căile de comunicație* tot cu 6 lei?

Această măsură nu numai că este departe de a fi proporțională cu mijloacele fie-cărui, dar e chiar condamnabilă.

Ce dreptate și equitate este oare stabilită în imposibil fonciar, cerut de legile țerei noastre, și prin urmare legal, asupra imobilului rural sau urban al lui Z, pe care, ca să și 'l apropie, l'a cumpărat cu 200 mii lei. Neavând însă capital propriu al său de cât 150,000 lei, pentru restul ce 'i necesita de 50,000 lei, fu nevoit a hipoteca imobilul la un particular, sau la o instituțiune de Credit fonciar, de unde luând cei 50,000 lei, a achitat pe vânzător, iar el a rămas, prin act încheiat de hipotecar, deschis cu această sumă și prin urmare coproprietar cu partea aferentă pe același imobil cu creditorul său, și căruși îi plătește anual din venitul acestui imobil, fie că'l atinge prin încasare, fie că nu din diferite împrejurări la care imobilul este expus, o dobândă convenită între părți, sau stabilită de lege, plus că mai este supus la atâtea stricte obligațiuni de asigurare și de pază pe care creditorul i le cere cu ocazia efectuării ipotecei și pe care legea i le acordă.— Ce dreptate este, zicem, când co-

misia de recensământ fonciar, fără a ține nici o socoteală de toate acestea, îl impune pe bietul om a căruși avere este grevată de o datorie reală de 50.000 lei, și pentru care plătește deja o dobândă, poate exorbitantă, la plata dărei, ca cum întregul imobil 'i-ar aparține, și de venitul lui s'ar bucura numai el singur?

Iată dar că o lămurire se impune acestor chestiuni pentru care, la timp oportun, voi căuta a vorbi mai mult și mai pe larg, crezând că pentru astă-zi este bine a mă opri aci, lăsând timpul necesar de cugetare fie-cărui, asupra acestor puncte.

1898, Mai 15, Nișcov. CONST. C. CĂRLOVA

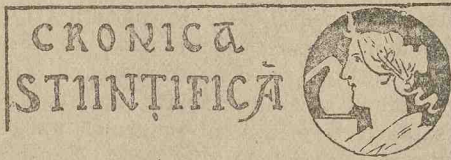
UN CANTEC

*Cânta odată un artist
In note lungi, tremurătoare;
L'am ascultat perdut pe gânduri
Simțindu-mi inima cum moare.*

*Căci el cânta cu înfocare
Un cânt ce tu mi-l ai cântat,
Când te-am văzut întâia oară;
Un cântec ce nu l'am uitat.*

*Când a sfârșit, coprinși de jale,
Plângeam cu lacrimi amândoi:
Eu mă gândeam la ochi albaștri,
Iar el la train-i de nevoi.*

D. KAAR.

SPÎRȘITUL LUMEI

Trei astrologi, *Rudolf Falb* din Austria, *Corrigan* din Statele-Unite și *Thomas Harris* din Anglita, ne prezic sfârșitul lumii pentru 1 Noembrie 1899 st. vechiu.

Pe ce se întemeiază această prezicere?

Se știe de toată lumea ce sunt stelele căzătoare. Cine nu a văzut în frumoasele nopți ale ori-cărui anotimp câte o stea, de ori-ce culoare, care alunecă pe cer, lăsând în urma ei o dungă luminoasă, apoi merge de se pierde iarăși în întuneric?

Cele mai multe din ele, având dimensiuni foarte mici, se prefac în cenușe; sunt însă unele, care au o mărime considerabilă și tot arzând — aceasta din cauza iuțelei cu care intră în atmosferă, cad pe pământ sub numele de *aeroliți*, și adesea ori s'au întâmplat din cauza lor accidente, ca ucidere de ființe și aprinderi de case.

Unele din aceste corpuri sunt izolate și se numesc *sporadice*; ele circulă vagabonde în spațiu și sunt atrase de cel d'întîi corp ceresc.

Sunt însă epoci ale anului când cad adevărate ploți de stele căzătoare.

Iată cauza acestui fenomen:

Mai anii trecuți o cometă s'a dislocat în două, a pierit cu totul, distrugându-se în milioane de bucăți, care însă urmează să circule împrejurul soarelui tot pe fosta orbită a cometei.

Pământul taie în fie-care an orbita acestei comete la 1 Noembrie și întâlnește multe din aceste corpuri.

Însă la 1 Noembrie 1899 va întâlni grosul acestor corpuri vagabonde și iată pe ce se întemeiază prezicerea sus-citaților astrologi.

În adevăr, dacă ne-am pomeni cu milioane de proiectile aruncate asupra pământului, când acesta ar trece prin mijlocul lor, nu ar fi de loc de mirare. Dar de aci și până la ideea de sfârșitul lumii, e o bună distanță.

Nu e pentru prima oară că am mai așteptat o asemenea ploaie de stele căzătoare și aeroliți, o dată chiar am trecut cu totul prin coada unei comete și pământul nu s'a ales de cât cu... o măreață auroră boreală.

Astronomul Flammarion a primit scrisori de la mai multe persoane îngrijate de această alarmantă știre, cerindu'i părerea.

Flammarion răspunde, că un savant nu poate să acrediteze o asemenea ipoteză falsă și că nici nu e demn pentru un pământean să se ocupe de asemenea preziceri.

La toamnă chiar, vom întâlni multe din stelele vagabonde, cari circulă pe orbita fostei comete, dar grosul lor va fi încă la distanță de 715 milioane kilometri departe de noi.

Să nu aștepte deci nimeni sfârșitul lumii, pe care nu vor avea fericirea să-l vadă nici strănepoții strănepoților noștri.

În anul o mie după Cristos, astrologii au prezis sfârșitul lumii; se poate lesne înțelege panica acelei lumi, care nu cunoștea lectură mai interesantă de cât biblia și mai ales apocalipsul.

Locuitorii își dăduse mai toți averile lor bisericilor, par'că bisericile și preoții nu ar fi fost asemenea nimiciți.

S'au scris volume întregi asupra acestei panici din anul o mie.

În secolul nostru nu se va mai putea însă da curs unei asemenea preziceri fanfanteziste, știința și cultura au început să pătrundă și în masele de jos.

Dar sfârșit tot va avea o dată pământul, căci cine se naște va muri și pământul s'a născut, cosmosul întreg e veșnic, părțile lui sunt într'o continuă transformare.

Lipsa de apă sau de aer într'o foarte îndepărtată epocă, ar aduce de sigur moartea locuitorilor și a pământului. Dar cea mai însemnată cauză a sfârșitului lumii, sau mai bine zis al pământului, căci lumile sunt nenumărate — ar fi stingerea giganticului isvor de lumină și căldură, care dă viață universală.

Când soarele nu ar mai putea lumina

cu razele lui bine-făcătoare, pământul, atunci nu numai pământul s'ar sfârși, ci chiar toate planetele, cari se învârtesc împrejurul soarelui.

Până atunci, mai avem însă miliarde și miliarde de ani.

Cât timp deci zeul căldurei și al luminei ne va da viață, nu avem nici o frică de sfârșitul lumii.

De o cam-dată, pământeni și cititori, putem să ne vedem fie-care de interesele noastre.

VICTOR ANESTIN

AMINTIRE

*Ea m'a părăsit iubirea,
Căci 'și-uitase jurământul...
Și-a plecat. Pe unde, 'n lume,
Rătăcește — știe sfântul.*

*I-am ertat curând păcatul...
Și-au trecut mulți ani, și-am vrut
Ca s'o uit. Zadarnic fuse
Truda mea, căci n'am putut.*

*Când zăresc, în nopți senine,
De pe cer, căzând vre-o stea,
Nu știu cum, dar tot-de-auna,
Mă gândesc atunei la ea.*

ION P. DACIANU.

DIVERSE

Secta înădușitorilor. S'a descoperit în ostul Rusiei o nouă sectă de fanatici de unul din corespondenții ziarului *Christian World*. Sunt puțin numeroși acești demenți și nu e de crezut că vor face mulți proseliți. Adeptii straniei asociațiuni se prind cu jurământ că nu se vor lăsa doborâți de moartea naturală, care vine întovărășită de chinuri grele și de spaima agoniei. Ei disprețuiesc nădejdea zădarnică de leu-re, ce o păstrează fie-care muritor până în cea din urmă suflare și îndată ce un bolnav al sectei se crede pierdut, el chiamă pe straniul său popă care îl înădușă în prezența familiei ce-l cântă jalnice psalme.

Longevitatea broascei festoase — Invățatul naturalist *Walter Rothschild* a aflat că țesta (broasca festoasă) trăiește peste 100 ani. La 1833 *Sir Carle Colville*, guvernator al insulei *Maurice*, trimise grădinei zoologice din Londra o țestă gigantică ce cântărea 200 kgr. și care a murit daună-zî în vârstă de 130 ani. Acum fu înlocuită cu alta având 1 m 50 lungime și cântărind 310 kgr și care e adusă tot din aceeași insulă. Și fiind-că ea e de 170 ani trecut și se poate spune, fără îndoială, că această țestă colosală e decana tuturor ființelor viețuitoare de pe pământ.

Această țestă aparține altei specii ca cea ordinară, și atât de rară, în cât, în tratatul chestiunii insulei *Maurice*, iscălit la 1810 de către Anglia și Franța, această țestă e menționată ca una din curiozitățile prețioase ale insulei.

DIVERS.

SCENE DE LA MOȘI

Un individ, după ce băuse țeapăn la țucaică, se culcă în fața cărciumei, jos pe trotuar, să se odihnească.

Sergentul alergă imediat căutând să l scoale. Un băiat văzându-l în starea asta începu să riză zicând : Uite un cetățean care s'a indignat. Sergentul cum auzi de cetățean crezu că asta-i numele individului și începu să strige : Scoală domnule Cetățeanu, scoală !..

MEDALIOANE

CONSTANȚA C. CÂRLOVA

Printre steluțele de azi, care încep a licări pe firmamentul literar, se pare că d-șoara Constanța Cârlova, fiica eminentului nostru colaborator, d Constantin Cârlova, are o deosebită putere de strălucire, ceea ce o desemnă ca pe o viitoare talentată scriitoare.

Strănepoata lui Vasile Cârlova, duiosul poet care a făcut nemuritoare «*Ruinele Târgoviștii*», a moștenit talentul poetic în toată splendoarea manifestațiunilor lui de la bunicul ei.

Educația solidă și românească ce îi se dă în familie—de și nici de 16 ani e absolventă a 6 clase liceale—cunoștințele frumosului pe care părinții i l' insuflă în fie-care zi, contactul cu profesori distinși ca d niț Mândreanu Gion, Matei și alții, împreunate cu firea sa vișătoare, formează o puternică garanție de ce va însemna o dată Constanța Cârlova, în cadrul literaturii românești.

Ca începătoare, are poezii de toată frumusețea, scânteii care lasă se întrevedă puterea talentului în formațiune.

Bucata de mai jos, asupra căreia atragem deosebita atențiune a cititorilor noștri, găsim nimerit a o republica, spre a se putea judeca mai bine că cele spuse mai sus de noi sunt eșite dintr'o judecată imparțială.

Alături cu fratele său, micul poet George C. Cârlova, atât de răsfățat de M. S. Regina pentru frumoșele «*Ode*» ce I-a dedicat, d-șoara Constanța Cârlova dă o mai mare putere teoriilor asupra atavismului : talentul poetic al lui Vasile Cârlova, manifestat în nepotul d. Const. Cârlova, se continuă azi în strănepoții Constanța și George.

FERICIREA

*În abstracta sferă a închipuirii
Șerpuește tainic riul fericirii ;
Conținutul-i dulce se resfață'n spume,
Străbătând fantastic prin imensa lume,
Și cântând a face din om, pe pământ,
Intruparea-i mândră, ne-atinsă de vânt.
Ea'n mijlocul lumii, sub cer azurii,
E ca floarea verei într'un câmp pustiu*

*Dar vai ! omul nu e pentru fericire ;
Scopul vieții sale are-altă menire,
Grijile nu-i lasă timpul liniștit
Ca să guste vecinic un trai fericit ;
Ci, cu cât pășeste în sferi mai înalte,
Cu-atât fericirea din cale-i s'abate,
Lăsându-i în minte, amintiri plăcute
De fericiri stinse, din vremuri trecute.*

*Fericirea n'are sferă stătătoare,
Ea e ca năluca : clipă trecătoare.
S'adesea în urmă-i amarnic adie
Vântul suferinței, durerea pustie...
Ast-fel că în lume forma-i efemeră,
Căutând zadarnic să găsească-o sferă,
Nu face pe nimeni deplin fericit
Și'n nemărginire curge'n nesfârșit.*

CONSTANȚA C. CÂRLOVA.

TÂRGUL MOȘILOR

La capătul căii Moșilor, pe un loc destul de întins, se face în fie-care an vestitul târg al Moșilor.

Cine nu cunoaște frumoasa origină a acestui târg ?

Încă din vechime, strămoșii noștri au păstrat obiceiul de a face pomană în memoria morților ; și pentru că, pe vremea aceea, nu erau drumuri de comunicație și toate înlesnirile de azi, bătrânii s'au gândit că e bine să adune pe toți negustorii, de ori-ce fel, ca Bucureștenii să aibă, o dată pe an, un bălei mare de unde să 'și cumpere trebuincioasele. Târgul Moșilor era vestit și dincolo de munți, de unde înainte ne veneau donițele așa zise «*de Brașov*».

Acest târg s'a hotărât să se ție în luna Mai, pe timpul florilor, căci se știe că creștinul nu face pomană pentru Sâmbăta Morților, fără să împartă pe lângă o strachină, o doniță nouă și câte-va linguri, și un buchețel de pansel sau căți-va trandafiri.

Nu e nimeni care să nu fi fost la Moși de mai multe ori în viața lui, care să nu se fi amestecat în mulțimea sgomotoasă și care să nu fi fost amețit de veselie ce domnește în acest târg.

*High-lif*ul nostru, care pentru nimic în lume nu'și ar lăsa strîmtul trotuar al căii Victoriei și care s'ar simți jignit în contact cu vulgul, e vesel și neastâmpărat. Țăranul, care nu știe să șează de cât cu căciula'n mână înaintea boerilor, e și el curajos, se vâra între toți și formează o masă de oameni care se duc și se 'ntore în această fierbere, în care strigătele vînzătorilor sunt acoperit ede țipetele de bucurie ale copiilor, de sunetele trompetelor, de trosnetul pistoalelor și de răcnete comedianților.

Pe la cărciumă se aude zgomotul cleștelui hârjiind pe grătar ; în dreapta două descendente din neamul lui Faraon fac de zor la «*calde floricele*» ; în stînga un muntean în fața unei barace făcută din patru pari și învelită cu o rogojină ciuruită strigă cât îl ia gura : *2 bani litra zăpăceală !.. ; vis-à-vis îl acompaniază un copil cu : aici fripții și rumeniții.. aici la omul de pac.*

Pe șoseaua principală vre-o 40 — 50 de elevi de licee, care mai de care cu cărțile vârâte prin buzunare, formând un monom,

CUM SE PREPARĂ ABSINTUL

SONET DUPA HENRI BOURETTE

Ușor să torni absintul, a zeilor licoare,
Apoi cu apă plină o sticlă ia îndată,
Dar apa vezi să fie ca și-un cristal curată,
Și toarn'o 'n băutura de visuri datătoare.

Incet să tornă, cu grije; licoarea 'nviorată
Din-ce în ce se schimbă, deschisă și se pare,
Dar toarnă, toarnă 'ntr'una, culoare-î schimbătoare,
Incintă de'nainte privirea și te 'mbată.

Maș las'o-apoi o clipă; să-ți pară un tesaur,
Privește-o cum privește șgîrcitul al său aur,
Și tot cu voioșie să ieși cupa măiastră,

Aruncă grija toată și ori-ce turburare,
Și fără 'ntîrziere, cu'n gest de 'nfiorare.....
Așvîrle conținutul pe-a camerii fereastră.

ANTAN.

ținându-se fie-care de haina precedentului și avînd în mîna liberă o muzică saună o uruitoare, fac un zgomot infernal sperînd caii de pe la trăsuri și făcînd pe bietele femeii să-și astupe urechile la apropierea lor.

În dreapta pe șosea este o panoramă: două ființe care par a fi oameni, mînjiți pe față cu chinoros și îmbrăcați cu haine de toate culorile, bat o tobă mare și cîntă dintr'un trombon, cocoțați pe o estradă înaltă. Țăranii uimiți se închină, fac haz, rîd cu poftă, pe cînd o țărăncă zice făcîndu-și cruce: *ptiu, ueigă-te toacă de neamț, pocit măi ești!* Pentru ea ori-cine nu este îmbrăcat la fel cu dînsa saună cu bărbatu-său este... neamț.

La o altă baracă, o gălăgie și mai mare trîmbițe și tobe multe și un om în două picioare lungi de două metri strigă mereu și tare «poftiți, d-lor poftiți! Vino lele, zece bani, un ban intrarea un ompește adus din București,»... iar lângă el o menagerie unde un țigan cu un șarpe de lemn în mîna sună dintr'un clopot arătînd la lume o gîscă măsgălită pe pînză baracei unde sta scris: *O gîscă cu trei picere vie.*

O nouă minune a secolului nostru este *Distracția Parisiană* unde pentru un ban te dă ușa pînă te ametește.

* * *

Pe o parte și pe alta șoselei principale, negustorii cu «zece bani culoarea» cu goșoi și cu tradiționalele «turte dulci» sunt înșirați tot lungul drumului pînă la Eliad. Și tot așa pînă la poarta grădinei.

Cum ai intrat, dai de un loc larg plin cu «fotografii americane à la minut», apoi de grădina împetrișată cu copaci bătrîni de toate esențele, sub care nu pot pătrunde razele soarelui.

Printre pomii, mese, scaune. Sunt restaurante.

Grupuri, grupuri de oameni care mănîncă. Cucoanele cu dumnealor de prin mahalale se așează la mese și trag chiote de veselie. O fetișcană îmbrăcată de sus pînă jos în roșu, cu o chitară fără coarde

în mîna, cocoțată mai sus pe un loc într'adins făcut, în jurul cător-va artiști, cîntă din răsputeri romanța *Cînd luna Maș ne surîdea...* Din timp în timp scote câte un lung oftat.

Călușarii învîrtesc o horă în poteca cea mare. Cîntecele te asurzesc, mirosul de cărnați cu usturoi și de pastramă friptă te îmbată; din cînd în cînd se aud zgomote surde: sunt oalele noii din care au băut mușterii și pe care le trîntesc în copaci de le sparg. Ici și colo încep să se aprindă lumini. Zgomotele se împușează. Lumea o pornește spre casă.

Tramvayele câte trei-patru 'n șir se completează imediat.

Imperială e plină cu tineri care mai de care cu uruituri, muzici și trompete cu care fac un zgomot asurzitor parcurînd liniștitele strade ale Capitalei.

POPEȘCU-TITAN.

MOȘ ILIE

Noaptea venise un plaeș cu vestea că Leșii sunt pe aproape și ard și pustiesc totul.—Ilie vîntorul luîndu-și sulița și pușca cu cremene de după ușa, se repezi sunînd din corn în Vatra-satului.

Si mici și mari eșiră de se sfătuiră repede.

Femeile cu copiii urcau în grabă cu câte o legătură în spate, dealul la monastire — În depărtare, valuri mari de praf închid și întunecă toată valea.

«Vin Leșii!»

Porțile mănăstirei fură zăvorâte pe dinăuntru în urma tuturor din sat, iar voinicii tineri se urcau pe zidul cel gros, pe cînd bătrîni stînd alături lângă zid pregăteau cremenea și praful.

Ilie dădea porunci în dreapta și în stînga și femeile plîngînd adunau într'o altă parte, bolovanii și bucăți de lemne.

În vale se vedea pîrjol. Leșii dînd foc satului o luară cu mînie cătră monastire.—Cornul lui Ilie sună atunci pen-

tru a doua-oră și într'o clipă se porni în vale asupra leșilor o ploaie deasă de cioate, bolovanii și bucăți de lemne care duceau cu dînsese moartea...

Un alt corn însă răspunse prin apropiere și de după dealuri se arătă Stefan cu Moldovenii înarmați pînă în dinți... Leșii fură bătuti rîi.

*

Zeci de ani trecură de atunci — Monastirea, locul de adăpost în timpuri de primejdie, era acum un schit de maice uitat între munți unde mai nici soarele nu străbătea. — Satul se lățise într'altă parte și numai bătrîni știa, arătînd cu degetul în spre stînci și clătînd din cap, să spună de câte ori au fost ei feriți de foc și de moarte zăvorîndu-se cu avutul lor într'acele ziduri.

*

Cum se rădica omătul numai că vedeau pe moș-Ilie cu traista cu legumuri pe drumul schitului. — Acum era bătrîn, purta picioarele greu de tot și sarcina din spate-l doboră. La schit intra ca acasă la dînsul și trecea de-a dreptul întăiu la maica starița; pe urmă împărțea pe la fie-care chilie, în schimbul unui pitac, verdețuri pentru două, trei zile.

Schitul era pe niște stînci uriașe unde nu se afla chip de semănătură; din sat se aducea totul. Cu frică și cu multă sfințenie călca el pe pietrele din curte, sprijinindu-se pe bățul cel gros, iar la ușa pridvorului se oprea smerit și răsuflînd greoi.

Pe urmă, înaintînd înăuntru pînă la Maica-Domnului și sărutînd icoana, cădea în genunchi... și șoptea o rugă.

La plecare făcea de obicei o cruce, două, și nu se mai opria de cît la poartă unde era o bancă de piatră. Acolo lungindu-se pe dînsa se da somnului.

*

Iarba da în colț. Nu se mai vîdeu pe la schit moș-Ilie cam de mult timp, și nici prin sat. La marginea din vale de unde încep ogoarele, era coliba lui și acolo prin prejur punea el tot felul de verdețuri. Doi oameni scoțînd brățiș un cosciug din-năuntru, făcut cu scînduri din gard, îl depuseră cu grijă în carul cu boi ce aștepta afară....

Era moș-Ilie mort. Pe împrejur nimeni de cît cei doi prieteni ai lui, tot de-o vîrstă și cu care petrecuse atâtea vremuri și bune și rele. Doar lăsase bătrînul cu limbă de moarte ca să fie îngropat la schit și acolo 'l duceau acum... și carul porni în spre munte, scîrțînd și la pas.

Abia se auzea clopotul de după deal sunînd din partea schitului un trist «Balanga, Balanga!...»

V. GH. GHERASIMESCU

Redacția e deschisă toată ziua, iar d. Ighel Deleanu poate fi vîzut între orele 9 — 11 dimineața.

O DRAMA DIN CUBA

(Urmare)

— Evident... că era imposibil... Gândește-te... un Rutean, un Florenti Tarasovici Martovici, născut la Pultava, s'a făcut flibustier mexican și a fost prins transportând arme pe insula Cuba!... Lueru cu neputință! A plecat omul în călătorie, a avut ceva părăluțe, a petrecut la Viena și Paris... și apoi hodorone-trone s'a prins făcând, parte din o bandă de Spanioli, cari se ocupa cu transportarea armelor pe o insulă în rescoală!... ca atare a fost condamnat la moarte și mâne hîrști!... 20 gloanțe în piept!... Da, groaznică e ultima noapte a unui condamnat la moarte!! Ai cetit descrierea acestei nopți de Victor Hugo?! Eî bine... e și mai groaznică... Sunt de părere, că oamenii cari condamnă la moarte pe semenii lor, trebuie să ordone executarea sentinței imediat după pronunțarea verdictului, căci cruzimea de a mai lăsa pe condamnatul la moarte în viață e așa de rafinată, așa de crudă, în cât... Brre! Și acum simț fiori reci, când îmi aduc aminte despre acea noapte!...

Pe la orele 5 de dimineață am fost sculați din somn. Bietul meu Neamț, care adormise, sări în picioare ca opărit: zăpăcit, strigă cu o voce de spaimă: *Schon!* Apoi începu a plânge. El se apropie de fereastra temniței, de sigur pentru a vedea, dacă în curgerea nopții n'a sosit cumva cuirasatul american. Și a văzut că speranța noastră n'a venit. Portul și marea erau liniștite, suprafața apelor lină și frumoasă. Colo departe, departe pe orizont se vedea situat un vas de comerț... și atât.

Toți s'au sculat cu o supunere de vite destinate pentru abatorii; marinarii se îmbrăcară și luară pălării. Castelcaza aprinse o țigară și începu a înjura. Călugării iarăși au venit și citesc prohodul. Spaniolii ascultă cu resemnație.

«Nu ascunde fața ta de la mine în ziua nevoilor mele, zic călugării în ruga lor pe latinește, și toți plâng; pleacă urechea ta către mine în ziua când strig, căci zilele mele ca fumul pier, și oasele mele ca un tăciune ard. Lovită este inima mea, și s'a uscat ca iarba; de vocea suspinului meu oasele mele se lipesc de carnea mea.»

După rugăciune, Americanii, cu privirile stinse, își bag fie-care câte o fărâmatură de tutun în gură. Eî încere a nu mă mai gândi la alt-ceva, de cât a nu perde curajul, de a nu părea desperat; dar simț că genunchii mi se încovoae, că picioarele 'mî tremură. N'am dormit noaptea de loc și nervii sunt sleiți. Soldații ne scot fearele de la picioare și păzitorii ne aduc dejunul. Dar nimeni nu vrea să mănânce. În fine iată că se deschide ușa și pe pragul ei apare bătrânul nostru păzitor, care cu un gest politicos ne invită să eșim, zicând: — Signores!

Wilhelmsohn, alb acum ca zăpada, ese cel dintâi, fumând o țigară; după el merge un Spaniol, apoi cei-lalți Spanioli; Ame-

ricanii pun mâinele în buzunarii bluzelor și es cu pașii de rață ai marinarilor; după ei es eî.

Dimineața era frumoasă, caldă, senină!...

În curte mare zarvă, mișcare... soldați, ofițeri, amployați, civili, publicul privilegiat. Suntem duși afară de zidurile temniței, trecem o șosea, la stînga se vedea Havana, la dreapta era marea.

După ce făcurăm vr'o jumătate de chilometru, am observat că la respîntea șoselelor, pe un loc neted, stă un pluton de soldați... *Aci!* trecu în mintea noastră. Procesiunea noastră intră în careul compus din soldați. La stînga, sub niște copaci, vedem un șir lung de gropi.—«Sunt pentru noi!» trece prin mintea noastră... Eî strâng mâna lui Wilhelmsohn și, instinctiv, mă țin aproape de Americani. Pentru ce? Nu știu, dar un instinct mă făcea pe mine și pe Neamțul ca să ne despărțăm de tovarășii noștri Spanioli și să ne alipim de Americani.

Suntem lăsați grămadă în fața soldaților, avînd în frunte pe călugări, cari țin în mâini crucea Celui restignit pentru mîntuirea lumii. Involuntar privirea noastră este atrasă de această cruce, care ne pare că strălucește acum într'un mod neobișnuit. În fața noastră stau soldații, ofițerii, niște einovnici... Se aude toba, ni se poruncește ca să scoatem pălăriile. Un ofițer începe a citi verdictul în limba spaniolă... Apoi Castelcaza 'și pune iarăși pălăria în cap și bagă țigara în gură. Nimeni nu 'i zice nimic el începe a înjura. Cei-l-alți rămân tăcuți, par niște vite aduse la tăere. Wilhelmsohn aruncă încă o privire asupra mării și 'mî șoptește apoi:

— Suntem perduți!

Eî simt că picioarele 'mî tremură, că inima 'mî bate tare, iar înaintea ochilor mei vîd niște puncte luminoase ca diamanturi. Eî strâng tare mâna Neamțului. Verdictul s'a citit iute, iute, dar aș fi dorit ca să nu s'a isprăvească nici o dată cetirea sa.

Pe jumătate amețit, văzui că publicul din fața noastră începu a se mișca, părea că oamenii se dau în lături; din spre oraș, pe șosea venea o trăsură în fuga mare a cailor. Era un echipagiu american înalt, tras de patru catări... Nu voi uita nici o dată acest moment!... În trăsură ședeau doi oameni. Un negru mâna catării. Aud sunetul zurgalăilor, sgomotul roatelor... Ofițerii se întorc — toți privesc echipagiul.

Trăsura s'a oprit lângă mulțime; cei doi oameni săriră din echipagiu; unul din ei aruncă panamaua sa vizitiului și puse în cap *chapeau-clac*; apoi luă ceva din trăsură și desfășură drapelul falnic al Statelor-unite din America... Am văzut acele stele albe pe fondul albastru... și inima mea tresaltă de emoțiune.

— Djessi; 'mî șopti Neamțul.

— Dar ce mă poate el... acum! răs punsei.

Un alt domn, tot în cilindru, 'l urmă. De sigur că era secretarul consulului.

Aparițiunea acestui om, drapelul Ame-

ricei, produsese mare impresie. Consulul s'a oprit, lăsând ca citirea verdictului să se isprăvească. Apoi, când toba începu a bate, el și cu secretarul său puseră pălăriile în cap. Ochii tuturilor fură ațintiți asupra sa. El avea înfățișarea unui om convins de o mare răspundere și plin de demnitate misiunii sale. Figura sa puternică represinta cât se poate de bine viguroasa națiune, al cărei reprezentant adevărat a fost. Imbrăcat în frac, el avea încinsă peste umerul drept eșarpa Statelor-unite a Americii. Acest semn arăta autorităților spaniole, cum că în fața lor s'a află acum nu un simplu *signor* Djessi, ci consulul Americii de Nord. Emoțiunea mă îneca, am fost slit să 'mî plec capul spre umerul lui Wilhelmsohn. Ce vreî slăbiciune, ome-nească!

De o dată se auzi comanda. O mișcare se făcu între soldați, apoi în public. Se aud niște ordine...

În acest moment tocmai văzui că d. Djessi puse cilindrul în cap și cu un pas sigur se apropiă de un ofițer superior. El ține drapelul sus, apoi vorbește ceva tare în limba spaniolă. Ofițerii răspund cu aerul supărat, consulul american la rîndul său strigă, apoi arată cu mâna stîngă eșarpa. Ofițerii, cu sabia scoasă din teacă, 'l înconjoară. Aud strigăte!

Din dosul soldaților es șapte militari fără arme, avînd niște fringhii în mâini. Eî se apropie de Castelcaza, 'l apuc de umeri și 'l târăse spre un copac, la marginea unei groape. Cactelcaza înjură, se luptă. Aud cum strigă:

— Diablo Chovelier!

Cei șapte se reped spre alt spaniol și 'l leagă, apoi un alt și un alt. Călugării, la o parte, citesc ceva din cărțile lor de rugăciune. Acum se leagă ochii cu batista lui Castelcaza... Eî 'mî întorc privirea... voi să mă rog... și vîd c'am uitat cuvintele de rugăciune... Iată încă 'punu au legat lângă groapă. Acum e rîndul nostru — al Americanilor. Oamenii au pus deja mâna pe unul din supușii americani. Consulul Djessi deveni roșu ca racul. El se depărtează din grupul ofițerilor, cu pașii repezi se apropiă de noi și cu o mișcare majestuoasă îndepărtează pe oamenii cu fringhiile. Ofițerii se supără, se aruncă cu săbii asupra sa... Strigăte, sgomot... aud vocea lui Djessi:

— În numele Statelor-Unite... o picătură de sânge, și orașul Havana va fi bombardat mâine!

(Va urma)

Z. C. ARBORE.

Cu no. viitor începem publicarea noului roman:

O DRAGOSTE ACUM 20.000 ANI

în traducție românească de d Alexandrescu-Dorna și cu ilustrațiuni în text.

Atragem toată atențiunea cititoarelor și cititorilor noștri asupra acestui cap-d'operă al literaturii franceze.

— Numere vechi se vînd la redacție cu 15 b. no.

— Rugăm călduros pe toți dđ. rēmași în urmă cu plata abonamentului a ne trimite costul, spre a nu fi nevoiți să le oprim foaia.

DIN VIAȚA DE LA ȚARA

Eram pe atunci la țară, o vreme iacă întocmai ca cea de pe înserate, plouase; pe cer un curcubeu prevestea pe a doua zi timp frumos, apoi senin, un farmec domnea peste tot—colo, sub poala pădurei din satul Vaduri era așezată casa babei Dochitea...

Cam pe înserate:

— Ce faci Anică acolo?..

— Mă laș mămuică

Două cozi uriașe desfăcute, îi acopereau fața și sinul până la brâu, se pieptena, uitându-se într'un ochi de oglindă pus pe vârful policioarei, și cântând o horă, sigur hora ce se va juca mâine în fața hanului. Apoi veselă, eși pe prisăpă afară strigând: «tiucă albă, tiucă neagră, tiucă, tiucă, tiucă!» Niște găini mari de cele modolene și moțate se întreceau care mai de care se apuce din grăunțele aruncate de ea.

* * *

Pe la toacă, vremea era bună; în tăcere hora leneșă se învărtea. Anica stă la umăr cu cel mai frumos flăcău din sat, cu cât de oacheșă era ea, tot pe atât era și Neculai Olariu de roșcovan; amândoi înalți, umerii în linie dreaptă, el șiret, ea naivă, chipeșul flăcău purta hora, când a lene, când mai iute, pierzându-și și mereu privirea la Anica, iar din gură tot chiuia:

«De ce joc, de ce mă 'ndemn,
«Parcă sunt făcut de lemn;
«De ce joc, de ce-a-și juca
«Parcă sunt făcut de-așa»

Hora stătuse; din grămăgioara de fete se destingea Anica, frumoasa lui Neculai Olariu. Ea 'și ștergea cu narama oboseala de pe fața-i oacheșă, iar flăcăul ei frumos și cuminte povestea cu Grigore a lui Bobric.

— Tu Anică, mergi la deal de-adapă caii.

— Mă duc mamă.

Anica, ca o pasăre ușoară, hăulind de dor, ridică piciorul înalt, caii liniștiți păsteau lungindu-se pe covorul din poeană; ea cânta a jale, a pribegie...

Foaie verde liliac,
Tu bădiță și-al meu drag
Invață-mă ce să fac..

Mai stătu o leacă așa, se sculă ca să-și despiedice caii, căci erau împiedecați.

— Ce faci Anico?..

— Măi du-te dracului nebunule! uci-gă-te bolohani, mă bagă în boale.

— Eă.. așa că nu te cred, fă Anică spune drept, ți-s drag eu?... ha?... spune fa, nu fi afurisită.

Niculai cu Anica singuri, strânși alături și în farmecul pădurei, își jurau de dragoste.

— Tu Anică, te dă mămuică-ta după mine?

— Mă dă măi Niculai, îți spui drept aseară mă ischitia că dacă 'mi plăci, și eu i-am spus curat, adevărat, că după tine merg.

— Atunci, tu Anică, se știi că 'n iarna asta facem nuntă, așa mi-a spus moș Gavril.

* * *

De atunci trecut-au câți-va ani.

Neculai și Anica trăiau bine, erau cei mai fericiți dintre însurățai; din iubirea lor temeinică le-a fost roadă doi copii, un băiat și o fetiță. Toți de multe ori se mirați de ei, multe din mame doreau fetelor norocul moașei Dochitei.

Dar este vorba, fie-care lucru la șar-tul lui.

Așa, de o bucată de vreme, câinele lor urla în capătul prispei.

— Bre Neculai, ce o fi având câinele nostru, căci nu face a ghine.

— Ea tacă și tu, nu mai cobi.

Altă dată una din găini, cea mai mare (modoleană), cântă cocoșește, lucru care o întristă pe Anica.

— Bre Niculai, spui eu că nu 'i a ghine, ne-a cântat bogheta, s'o tăiem.

— Tai-o bre și lasă-mă.

N'avea vreme bietul om să-și asculte femeea, făcea o spiță la o roată, era să se ducă la moară.

Se întâmplă de se bolnăvește băiatul. —asta era vara, și boli cât boli, îl mai căută cu babe, mai de lingoare, ba de troahnă, ba de friguri, până când într'o Miercuri dimineața muri.

Moartea băiatului fu o mare lovitură pentru tătucă-său, nu'l mai vedea nici odată cu veselia pe față ca altă dată, roșiata se perduse, o față sarbădă.

Nu trecu mult și se îmbolnăvi și copilă de gât, așa că în câte-va zile muri și mititica.

* * *

Era iarnă, zăpada groasă și frigul mare. Nu era de cât trei ani de când se luaseră și acum atât de nenorociți și loviți de soartă, atât de desnădăjduiți, plângeau pe furis unul de altul.

Intr'o Joi, Neculae trebuia să se ducă la moară, se făcă niște faină de păpușoi și de grâu, trebuia acum să poarte parastasele copiilor lor morți.

Așa, se pornește bietul om la moară unde zăbovi cam până pe înserate, iar Anica pregăti ceva de ale mâncărei, pe când va veni el, și șezând așa cu fața în vatră, se gândia la trecutul lor frumos, la copiii lor drăguți, și la omul ei pe care'l vedea cum se topește d'apicioarele! Ochii îi lăcrămau cu durere, iar lacrimile cădeau picurând pe vatră; șezând așa pe vatră aude:

— Ho...a...hooo...

— Tu Anică ce faci? și un oftat scăpă din pieptul bărbatului său. — Tare mi-e foame, tare m'a torochit munca.

— Bine omule, haide să mâncăm.

— Hai, dar n'ai un chicușor de rachiū.

— Ba este în colț, du-te de-ți ia.

Se scoală el, și ducându-se în cameră iute, nu zăbovi nici o clipă... aude Anica gemând, țipând; ese în tindă, colo ce să vadă? spaimă, de durere, gemând și bolborosind cade din ușa cămărei pe spate în tindă.

— Nu mă lăsa Anică, mor vai! mor vai! geme el rupându-și totul de pe el.

O claie de oameni drumeți, vecinii daș busna se vadă ce e.

În zadar le erau toate sfortările; se mai trudi ca la două ceasuri și frumosul Neculai Olariu al Anicăi, își dete suflul, fiind otrăvit de «Acidul fenic», ce era într'o sticlă lată, perechea celei cu rachiū și care sta alături cu ea, de pe când erau încă bolnavi copiii de anghină.

N. MELINTE.

FOIȚA «FOAIEI POPULARE»

(15) MAXIME DU CAMP

MEMORIILE UNUI SINUCIS

(Urmare)

O surescitație nervoasă se făcea în Susana, se agita, striga, vroia să umble și după câți-va pași cădea fără simțire pe pat. Delirul începuse.

— Jean-Marc, zicea ea, unde e copilul meu. Am par'că săgeți otrăvite în piept De ce nu gonești pe fata aceea, mi-e frică de ea. Eri am plâns! Să nu spui lui M. B. că e aci. A! deschide-mi pieptul; e ceva înăuntru care mă arde!

O țineam în brațe și tremuram. Luisa veni cu un vas plin cu lapte îi dădui să bea; se frământa strigând:

O! omorâți-mă, sufer afară din cale!

— Poate să aibă holeră, zise Luisa cu spaimă.

Un fel de liniște se respâdea asupra Susanei; își lăsă capul pe pernă; îngălbeni de tot; respirația îi era mai regulată.

— Ași vrea să dorm! zisa ea.

Peste câte-va momente văzui că începe să strângă pumnii, să agite mâinele încet de tot cu niște mișcări pe care le văzusem altă-dată la mama mea murindă, înțelesei și căzuți în genunchi plângând: Susano! Susano! privește-mă, te rog.

— Nu pot, îmi răspuse ea cu vocea stinsă, am o legătură de plumb pe ochi.

În acest moment, doctorul sosi.

— O! doctore, dragă doctore! îi zisei stringându-i mâinile, scap'o, și îi istorisii repede ceea-ce văzusem și ce făcusem. Fără să-mi răspundă se apropiă de Susana, o examină cu atenție, încercă să o facă să vorbească, își scoase instrumentele, îi făcu o adăncă tăetură la braț și ordonă beuturi. Luându-mă de o parte îmi zise:

— Ești sigur de toate slugile D-tale?

— De ce?

— Femeea această a fost otrăvită.

Scosei un strigăt.

— Ești, asigurat, doctore?

— Foarte sigur, și otrăvită printr'un narcotic, printr'o otravă vegetală. Privește, adaogă el foarte liniștit, luându-mă de mână și ducându-mă lângă patul Susanei, vezi, ochii ei se deshid dar nu mai ved; mintea a părăsit-o deja. Mi-ai spus că a avut o surescitație extraordinară, fața decolorată și ochii însângerați; acum vezi, o moleșeală, o prostrație pe bolnavă, pa-oarea ei este lividă, o sudoare rece curge în abundență pe trăsurile-i descompuse, și din timp în timp un tremur nervos îi agită membrele.

Este otrăvită, am sosit prea târziu.

— Nu mai e decă, nici o speranță? îl întrebai eu agățându-mi viața de buzele lui.

— Dumnezeu știe, îmi răspuse el.

Vreme de două ore, se ocupă în zadar de Susana.

Ingenunchiat lângă pat, ține în mână mâna murindei, zdrobit, înspăimântat, nu

înțelesei încă nenorocirea care mă doboră. Printre lacrimi văzu pe Bekir-Aga.

— Zayneb, îi zisei eu cu un semn pe care 'l înțelese.

— Am închis-o, vipera! îmi răspunse dînsul, mîine o vom ucide!

O tăcere profundă se făcea împrejurul nostru. Luisa își năbușă plînsul. Se auzea respirația scurtă și grăbită a Suzanei.

— O, vechia mea prietenă, sufletul mi-e plin de lacrimi!

Îi simțeam mîna răcindu-se într'a mea; viața părea că se joacă cu acea scumpă ființă, pe care o părăsea și la care se întorcea de douăzeci de ori pe minut.

De-odată se ridică și zise cu o voce hotărîită și distinctă: «Vreau să merg la Beyruth!» Apoi recăzu oftînd cu greutate. Văzu pe doctor dînd din cap; auzii pe Bekir-Aga așa zicînd: *Nu este alt Dumnezeu de cît Dumnezeu, și Mahomet este apostolul lui Dumnezeu.* Luisa izbucni într'un plîns care resuna în fundul inimei mele. Mă ridicai simțînd un tremur trecîndu-mi prin oase; lăsaî mîna Suzanei; brațul i se destinse și rămase nemișcat; mă aruncaî pe buzele ei, erau înghețate; pu-sei mîna pe inima ei, nu mai bătea.

Suzana era moartă. Îmi venise numai de șapte-spre-zece zile.

Două ore mai târziu, eram în odaia mea, cu doctorul care căuta să mă mîngâie spunîndu-mi fraze banale cu obișnuitul «suntem toți muritori» și că «un bărbat nu trebuie să plîngă ca o femeie» cînd intră Bekir-Aga.

— Uite ce am găsit eu în odaia Zaynebei, zise el aruncînd pe divanul unde ședeam noi bucați de plante rupte.

Doctorul le luă și după ce le examină câte-va secunde zise:

— Vezi, că eram sigur cînd spuneam că s'a otrăvit cu otravă vegetală. Aci sunt două narcotice foarte puternice. Nu cunosc alți savanți mai mari în toxicologie ca mușulmani. Dragul meu domn, adaugă el sculându-se, d-ta ești francez, eu sunt grec, nu cunoști pe consulul nostru nici eu pe al d-voastră; în această țară autoritatea este turcească, dar eu nu am nevoie să știu ce se petrece în casa d-tale; femeea aceasta s'a otrăvit prin imprudență, sunt sigur și am onoarea de-a fi plecatul d-tale servitor.

El eși și eu rămăseî singur cu cățelul meu care urla încetișor și mă privea cum plîngeam.

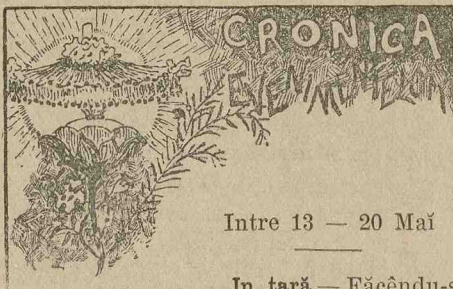
— O sërmanul meu Boabil, îi zisei îmbrățișîndu-l ca și pe un prieten, așa dar rămâi tu singur să mă urmezî.

Singur cu Luisa, prăpădită ca și mine, dădui Suzanei ultimele îngrijiri cari se numesc toaletele morților. Îi tăiai părul, unii mîinile ei deja reci pe pept; o înveli cu un cearceaf alb și o așezai în coșciug și simț încă și acum pe buzele mele impresia sărutăreî ce 'i dădui pentru ultima oară.

Dimineața făcurăm înmormîntarea. Femeele creștine adunate de Bekir-Aga, urmară cortegiul plîngînd și șgîriindu-se pe obraz, cum era obiceiul oriental. Fără putere și ca perdut în durerea mea, urmaî pe Susana pînă la ultimul ei locaș. Ea se odihnește pe malul mării la umbra marilor palmieri și a laurilor-rose, într'o grădină a căreî liniște nu o turbură alt nimic de cît cîripitul păsărilor. În fața acestei gropi deschise, care avea să se închidă preste ce iubisem mai mult în viață, un tîner ținu un mic discurs din care nu auzii de cît că:

— Din pămînt ai fost făcută, în pămînt te întorcî; sufletul se urcă la Dumnezeu care ți l'a dat.

(Va urma).

Intre 13 — 20 Mai

În țară — Făcîndu-se alegerile de balotagiu la Bêrlad a reușit d. Lupu Costache, junimist.—A. S. R. Principele Ferdinand, fostul comandant al reg. 4 de roșiori, a fost la Bêrlad unde îi s'a oferit un buchet de către oficerii fostului său regiment.—Trenurile de plăcere au început să circule între București-Predeal și București-Cîmpu-lung.—Corpurile legiuitoare s'au închis.—O ploaie torențială a căzut în capitală și în mai multe orașe ale țerei. Norocul a fost că n'a durat mult; alt-fel am fi avut de înregistrat noi accidente.—Têrgul Moșilor s'a început în capitală. Din cauza vremei variabile, lume cam puțină.—Din toată țara se comunică Ministeriului de domenii cum că starea recoltelor se află cît de bună.—D. maior Exarcu a fost numit atașat militar la Viena, în locul d-lui maior A. Demetrescu, numit aghiotant regal.—O crimă curioasă s'a descoperit zilele din urmă în capitală. În str. Semicercului no. 15 sta cu chirie colonelul de artilerie Christodorescu. Acest nenorocit, de și în activitate, suferea de mania persecuțiunei. Își închipua că toată lumea îl persecută, că voește să'l omoare. Pe la 25 Martie el a închis într'o cameră întunecoasă pe vistavoilul său, punînd trei lacăte la ușe. De atunci, nenorocitul soldat a fost ținut la secret, fiind hrănit cu apă, pâine și bătae. Intervenind parchetul, în urma unei denunțări, soldatul a fost găsit în aceea odaie, care ajunsese un locaș de infecție. Colonelul a fost arestat și o instrucție s'a deschis. Se crede că nenorocitul colonel va fi reformat.—Archiereu, în locul P. S. S. Episcopului Athanasie Miromnescu, a fost numit de către guvern, Arhimandritul Varlam Răileanu, rectorul seminarului din Iași.—Linia îngustă Crasna-Huși va fi transformată în linie largă.—Curtea regală va lua reședința la Sinaia la 25 Mai.

Din străinătate. — B. Brinn, întemeetorul marinei de resbel a Italiei, ministru al marinei, a murit Marți 12 Maiu. Îi se va face o înmormîntare strălucită.—Procesul Zola, care a venit înaintea juraților din Versailles, s'a amînat de oare-ce Zola a făcut recurs pe motivul că domiciliul său fiind la Paris, el trebuie să fie judecat acolo.—Alegerile legislative s'au terminat în Franța. Au fost aleși 253 de republicani (gubernamentali) 240 republicani-opozanți; 60 socialiști-anarhiști, 37 realiști și 44 conservatori.—Turcii au început a evacua 2 zone din Tesalia, care erau ținute ca zalog pentru plata despăgubirelor de război.—O ultimă telegramă, din sorginte însă particulară, anunță că escadra americană, comandată de amiralul Sampson, ar fi fost decimată de către escadra spaniolă și că însuși amiralul ar fi fost ucis. Dacă această știre, care nu se confirmă însă încă, va fi adevărată, atunci războiul se poate considera ca terminat cu victoria Spaniei.

Doamna Doctor EKMINA KAMINSKI

După o practică îndelungată în spitalele din Londra, specială în boale de femei, copii și de stomac.

Consultații Lunea și Vinerea de la 2 - 4 p. m.

CARTI NUOI

Colaboratorul nostru d. *George Crăciunescu* va scôte în cursul lunii viitoare un volum în «Biblioteca Noastră» ce apare în Caransebeș care va coprinde legende, anecdote, povești și sonóve.

Titlul volumului este *Copii de găsit.*

La timp vom vorbi amănunțit de această nouă lucrare.

* * *

În editura «Bibliotecei musicale române», condusă de talentatul nostru colaborator d. *Mich-Mărgăritescu* a apărut două noi opere:

Cea d'ânteuî, și care va face mare senzație în lumea musicală, este *prima operă a tîndurului Enescu* un «Preludiu» pentru piano. Aceasta este antîcia compoziție musicală a genialului copil.

A doua este un *Marș hindu*, datorat talentatului d. *M. Mărgăritescu* și alcătuit pe un motif dintr'o arie religioasă ortodoxă

Ambele lucrări merită totă atenția și ne a ată câte sacrificii face acea direcțiune pentru a 'și satisface cititorii și abonații.

JOCURI DISTRACTIVE

Șaradă de *Sofronie Ivanovič.*

Prima parte sunt pesmet
Iar a doua verbul ar,
Tot cuvîntul e-un poet
Care e și pesmetar.

Aritmogrif dublu triunghiular de *Bulcsinski-Blănaru, Panciu.*

2	=	Consună
4 7	=	Notă musicală
4 5 9	=	Insulă în Europa
2 7 9 6 3 1 2	=	Animal
3 5 8	=	Popor antic (invers)
1 8	=	Animal
2	=	Consună.

Deslegătorii trebuie să alătore și cuponul de la pag. 8-a Se primesc deslegări pînă la 30 Maiu. Se acordă 3 premii câte o broșură.

POSTA REDACȚIEI

Domnilor Al. Vasiliade, Don Lică, M. P. Romana, De la Bereasa, Nișo, G. C. M. Florian Becescu, R. C. Stefan, Gastel, H. D. Nicol. Cu tot regretul nu se poate. Mai încercați și trimiteți altele. Poate la o nouă încercare. *Domnilor Dorel, Abel, Quicherat, Dem. Dela, K. I. H., Taras Cotinsky, Titipas, Sarno, Eug. Ștef. El Perid.* Comitetul a admis bucați din ale dv. se vor publica pe rând.

D-lui Al. H. Mai târziu.—*N. Stoic.* Pitești. Deja măi bine Altele.—*De la Ol.* Se vor pune. Trimiteți însă și traduceri de pe alți scriitori.—*Virg.* Suntem contra epigramele personale.—*Al. Rioșan* Se va publica, fără dedicație însă.—*Anton P. C.* 10 Maiu nu. Aritmogriful fiind cu inițialele directorului nu merge. Merci de atenție.—*Gerard.* Da. Și altele așa fel.—*Gest.* Cu Păcală da, versurile nu.—*Stănuță.* Da, cu plăcere.—*Radu Paris.* Îți mulțumim de simpaticele rînduri. Trimite-ne din legende.—*M. Drăg.* Prea scurte frazele, în cît pare o compoziție scolastică. Alt ceva măi complet.—*Gr. Jang.* Se va publica zilele acestea.—*I. S. Piatra.* Atentatul nu e încă tocmai reușit. Alte atentate.—*Avr. I. Chr.*—Ne pare reu dar nu se poate. Alta.—*A. I. Pitești.* Primul dv. amor nu merită a fi dat la lumină. Alt ceva.—*Celoralți* în no. viitor.

PREFECTURA JUDEȚULUI ILFOV

PUBLIKAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 19 Iunie 1898, orele 3 p. m., se va ține licitație, în pretoriul Prefecturii Ilfov situat în strada Ilfov No. 5, prin oferte sigilate, cari se vor primi până la acele ore, pentru darea în antreprisă a reparațiilor necesarii podurilor: I, de pe ramura principală a părului, Sabarul șoseaua Crețești-Copăcenii S-tu Ion și II, peste ramura strâmbă a aceluiasi părui, și șosea, teritoriul Comunei Crețești-Sinteșcu plasa Sabarul, care este după devis de lei 4433 bani 17.

Amatorii pot vedea proiectele în orî-ce zi de lucru în cancelaria Prefecturii «Serviciul administrației județene», de la orele 10 a. m., până la orele 4 p. m.

Termenul ce se acordă pentru aceste lucrări de reparații este de două luni.

— Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 12 Iunie 1898, orele 3 p. m. se va ține licitație, în pretoriul Prefecturii Ilfov situat în strada Ilfov No. 5, prin oferte sigilate, cari se vor primi până la acele ore, pentru darea în antreprisă a construirii a trei canale de beton pe teritoriul Comunei Nouă, care este după devis de lei 901 bani 20

— Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 15 Iunie 1898, orele 3 p. m. se va ține licitație în pretoriul Prefecturii Ilfov, situat strada Ilfov No. 5, prin oferte sigilate cari

se vor primi până la acele ore, pentru darea în antreprisă a furnizării unei cantități de 62,050 kg fân, 37,230 kg. pae și 49,640 kg. orz, necesară cailor secțiilor de geandarmi rurali pe timpul de la 1 Septembrie 1898 și până la 1 Septembrie 1899.

p. Prefect, Aurel Ursescu.

Secretar, D. Luca.

PRIMARIA COMUNEI BUCUREȘTI

DIRECȚIUNEA ADMINISTRATIVĂ

PUBLIKAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că, în ziua de 10 luna Iunie 1898, ora 10 dimineața, se va ține la ospelul comunal licitație publică orală pentru vânzarea următoarelor locuri ale Comunei, adică:

1) Locul de pe Bulevardul Carol, colț cu str. Armenescă, fosta proprietate a d-lui Simion Michăilescu, în suprafață de 1162 m. p. 47, cu construcțiunea, pe care d-l cumpărător este obligat a o dărîma, în termen de un an de la data aprobării licitației.

2) Locul parcela No. 1, tot de pe Bulevardul Carol ce vine alături de locul menționat mai sus la No. 1, avînd suprafața 466 m. p. 83, liber de construcție.

Prețul locului se pôle plăti și în patru rate anuale egale.

p. Primar, G. BURSAN.

Administrația depozitului de Vinuri și Cognac DEALUL ZORILOR

107 — Calea Victoriei — 107

Are onoarea a face cunoscut onor public că acum când vinul — aliment principal în fie-care casă,— se găsește cu greu, din cauza recoltei compromise a anului trecut își permite a atrage atențiunea că la *depozitul său de vinuri*, din calea Victoriei No. 107, firma „Dealul Zorilor“, se găsesc vinuri vechi curate și naturale din viile d-lui C. Cârlova, cari, cu toată lipsa de acest an nu se vînd de cât cu 10 lei decaltru, garantînd vechimea, acurateța și naturalitatea, ast-fel că azi, când micii *depozitari* recurg la toate mijloacele ca să poată ține piept concurenței, noi asigurăm mai mult ca ori când că putem furniza diferite *vinuri vechi, albe și negre, infundate*, precum și *cognac, rom, țuică, liquer și mastică, cu prețuri moderate*.

Comenzile se primesc la deposit prin cărți poștale și se expediază prompt la domiciliu.

CABINET DENTISTIC

SI
ATELIER DE DINȚI ARTIFICIALI

NICOLAE MARIESCU

Chirurg-dentist de casa J-a. Diplomat ai școlii dentitice din Paris

Strada Academiei, 37. Calea Victoriei, 74

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice

PUBLIKAȚIUNE

Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 6 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere lucrărilor de reparațiuni la localul gimnasiului din Vaslui.

Valoarea lucrărilor după devis este de lei 11,281,27.

— Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 4 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică, în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de reparațiuni și mobilierii din Liceul din Galați.

Valoarea lucrărilor după devis, este de lei 39,307,25.

— Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 6 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică, în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de reparațiuni la localul gimnasiului din Fălcieni.

Valoarea lucrărilor după devis este de lei 17,000.

— Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 8 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de reparațiuni la localul gimnasiului din Tirgoviște.

Valoarea lucrărilor după devis este de lei 8,112,20.

— Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 9 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de adăogiri și completări la școala normală din Câmpu-Lung.

Valoarea lucrărilor după devis este de lei 49,900.

— Se aduce la cunoștința amatorilor că, în ziua de 5 Iunie a. c., orele 11 a. m., se va ține licitație publică, în pretoriul acestui minister, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de reparațiuni la localul liceului din Botoșani.

Valoarea lucrărilor după devis, este de lei 12,776,18.

p. Ministru S. Sihleanu.

Șeful serviciului N. Dumitrescu.

MODE, COAFURE, COROANE
D-NA E. BESLEGEANU
NASCUTA BRIOI
BUCUREȘTI. — 65 CALEA VICTORIEI, 65
HOTEL MANU, (VIS-A-VIS DE EPISCOPIE)

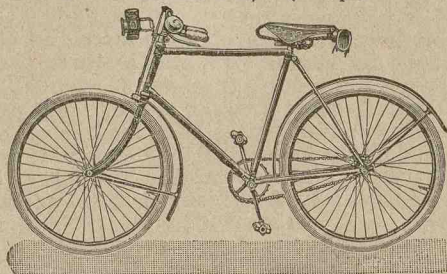
Are onore de a informa pe onor. clientelă că s'a reîntors din Paris, unde a vizitat cele mai principale case de mode, și de unde a adus diferite modele de pălării pentru sezon.

Primește orî-ce reparațiuni de pălării cu prețuri moderate.

Expediază în provincie, după comande telegrafice, pălării, coroane de flori și flori artificiale cu prețuri moderate.

MODELUL 1898 BICYCLETTE „ADRIA“

Ultima noutate *caucium pneumatic* «Menier» roș-metalic Gențile duble Angrenaj schimbător. Bile duble. Mers ușor și rapid.

Lei 350

contra bani gata, sau lei 400 în rate, contra unei arvine de lei 150, iar restul câte 50 lei lunar.

Cereți albumul ilustrat gratis, la

LEONIDA PIORKOWSKY

„ADRIA“

București. — 1. Strada Regală, 1. — București
(Vis-à-vis de hotel Continental)

CAROL A. FRANCKE

BIUROU TECHNIC

Biuroul: Strada Academiei, No. 47

(vis-à-vis de Minist. de Interne)

Depoul: Calea Griviței, No. 81

Materiale de Construcțiuni:

Ciment; var alb gras și hidraulic; grinzi de fer; plăci izolatoare de asphalt; tablă de fer ondulată, galvanizată, plumbuită și de zinc; țevi de fer, fontă și plumb.

Instalațiuni de:

Încălzire prin calorifere cu abur; lumină electrică; fabrici pentru fabricarea berei; fabrici pentru fabricarea cărămizii; tăbăcării

Mașine de orî-ce fel: Mașine de făcut gheață, mori, turbine, cazane.

Orî-ce fel de mașini și unelte pentru lucrarea ferului, lemnului etc.

Motoare, locomobile, pompe, gatere etc.

Mare depou de articole pentru instalațiuni de gaz, apă și tot-la-canal.

Sală de expozițiune de lămpi.

99 LEI

O mașină de cusut «Singer Adria» de mână și de picior, brațul înalt, ornamente în sidel, pedestal elegant,

GRATIS

se anexează la mașină, noul aparat brevetat de brodat și țesut plus 20 aparate suplimentare, precum: de tivit, de încrețit, de sutașat, pentru ceruculețe etc.

Instrucțiuni de întrebuințare în limba română. Adresați comanda însoțite de costul respectiv, la

LEONIDA PIORKOWSKY „Adria“

București, str. Regală No. 1 (piața Teatrului Național)